

Arrest

**nr. 108 477 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERWEEL, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 december 2012.

1.3. Op 7 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 februari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) S.(...) S.(...), bent een minderjarige Afghaanse jongeman van ongeveer zeventien jaar en van Sadat-origine. U bent geboren in het dorp Darzargar gelegen in het district Paghman, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kaboel. U ging naar school tot de vijfde graad waarna u vier jaar lang lasser als beroep had. Na de dood van uw vader woonde u samen met uw moeder en vier zussen.

Uw problemen begonnen toen uw vader verantwoordelijk werd gesteld voor het verdelen van negentig 'jerib' grond in de Chamtala-regio. Hij moest het verdelen onder zijn verwanten, zijn familie en zijn neven. M.(...), het neefje van de invloedrijke ex-mujahed Abdul Rasul Sayyaf, maakte valse documenten voor deze grond aan en verkocht het aan particuliere personen. Toen uw vader bulldozers zag die aan het werk waren op de negentig jerib en uitleg vroeg begreep hij dat M.(...) de grond achter zijn rug had verkocht. Uw vader startte een procedure bij het gerecht zonder iemand anders hierover te waarschuwen behalve de vier belangrijke mannen van uw regio die deel uitmaakten van een comité om de grond te verdelen. U veronderstelt dat uw vader de documenten van de grond bij de rechtbank achterliet. De zaak ging telkens naar een rechtbank van een hoger niveau met als gevolg dat het steeds gevaarlijker werd voor uw vader.

In juli 2011 (vierde maand van 1390) probeerden ze u te ontvoeren om, zo vermoedt u, de officiële documenten in handen te krijgen. De dag erna kreeg uw vader een dreigtelefoon. Hij werd gezegd dat hij één dag kreeg om hen de documenten te bezorgen. De volgende nacht drongen er mensen binnen in uw huis die uw vader vermoordden. Twee weken na de dood van uw vader kwamen de vijanden van uw vader naar uw huis. U was die dag op bezoek bij uw oom. Daarna verbleef u twee weken bij uw baas waarna u terug naar uw huis verhuisde. U ging met de hulp van uw oom om een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) bij het districtshuis. U vluchtte ongeveer vier maanden na de dood van uw vader uit Afghanistan.

U ontvluchtte Afghanistan in oktober 2011 en kwam aan in België op 23 april 2012 waar u de volgende dag op 24 april 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen te krijgen met M.(...) en zijn manschappen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara en een foto van uw overleden vader voor.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.***

*Het CGVS erkent dat u, door uw gedegen kennis over grondconflicten in het district Paghman, aantoont dat u indirect betrokken was bij deze problemen. Hetzij als toevallige getuige omdat u in de buurt woont en deze zaken heeft opgevangen, hetzij als familie van een gedupeerde die effectief grond afgenomen is. **In deze zaak is het echter van cruciaal belang om na te gaan of u een gegronde én persoonsgerichte vrees heeft tegenover M.(...) en zijn manschappen omwille van dit grondconflict. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de hoofdrol die uw vader speelt bij het verdelen van de grond en bijgevolg uw persoonlijke vrees tegenover M.(...) en zijn mannen omwille van dit grondconflict ongeloofwaardig zijn.***

Vooreerst is het vreemd dat uw vader, nadat hij te weten komt dat de grond waarvoor hij verantwoordelijk is frauduleus wordt doorverkocht, een gerechtelijke procedure start die hij geheim houdt (CGVS p. 10). U verklaarde dat hij enkel vier ouderen op de hoogte bracht van de gerechtelijke procedure (CGVS p. 11). De vraag is waarom hij op die manier zou handelen? Men kan immers verwachten dat uw vaders verwanten, die rechten hadden op die grond (CGVS p. 9) en op de hoogte waren van het feit dat de grond frauduleus werd doorverkocht (CGVS p. 13), uw vader onder druk zouden zetten om hier tegen te reageren. Bovendien verklaarde u dat het gerecht van bij het begin de kant koos van M.(...) en zijn mannen (CGVS p. 10). De hierboven opgesomde argumenten doen juist vermoeden dat uw vader deze gerechtelijke procedure openbaar zou willen maken. Hoe

meer mensen op de hoogte zijn van de gerechtsprocedure, hoe meer ruchtbaarheid er wordt gegeven aan de zaak. Hoe meer ruchtbaarheid er gegeven wordt aan de zaak, hoe meer kans er is dat het gerecht onder druk wordt gezet om niet in de belangen van M.(...) te handelen. **Het feit dat uw vader precies het omgekeerde doet en zo min mogelijk mensen betreft bij de gerechtsprocedure is weinig geloofwaardig. Op die manier vergroot hij het risico dat hij persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor de procedure door M.(...) zijn mannen en kan hij zijn verwanten niet sussen die verwachten dat hij iets aan de frauduleuze verkoop van hun grond doet.** Uw excuus dat hij in de problemen zou komen als hij het publiek maakt (CGVS p. 13) omdat uw vaders verwanten de vijanden zouden informeren over de gerechtsprocedure raakt kant noch wal. Door de gerechtsprocedure geheim te houden, minimaliseert hij immers zijn kans op succes (het gerecht staat aan de kant van M.(...) en kan dus in zijn voordeel beslissen zonder dat ze zich publiekelijk moeten verantwoorden) en zijn vijanden zouden sowieso op de hoogte komen van de gerechtsprocedure aangezien ze betrokken partij zijn en het gerecht aan hun kant staat. **Het feit dat uw vader precies het omgekeerde doet als wat hem het meeste kans op succes zou bieden zonder dat u daar een zinnige verklaring voor heeft, is dan ook weinig geloofwaardig.**

Vervolgens is het helemaal niet duidelijk waarom M.(...) zijn mannen na de dood van uw vader, die verantwoordelijk was voor de documenten (CGVS p. 22) en ze verborgen hield (CGVS p. 25), u zouden viseren om de verborgen documenten in handen te krijgen. U was immers een onwetende minderjarige die niet betrokken was bij de verdeling van de grond. Het was logischer geweest hadden M.(...) zijn mannen de vier ouderen geraadpleegd die in het comité zaten om de gronden te verdelen (CGVS p. 16). Het waren zij die hierover vergaderingen hielden (CGVS p. 13) en op de hoogte waren van de gerechtelijke procedure (CGVS p. 11) en dus de meeste kans boden om de documenten te verkrijgen. Niettemin verklaarde u dat M.(...) zijn mannen, de ouderen niet benaderd hebben gedurende de vier maanden na de dood van uw vader tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 19) en vond u het zelfs logisch dat u als zijn zoon kennis zou hebben over de documenten (CGVS p. 22). **Dit is natuurlijk weinig aannemelijk gelet op het feit dat u niet betrokken was bij het herverdelingsproces van de gronden en de vier mannen overduidelijk wel.** Bovendien verklaarde u dat M.(...) niet wist dat uw vader de documenten verborgen had (CGVS p. 21). **Opnieuw een argument waarom M.(...) rechtstreeks naar de vier ouderen, die in het comité zetelen, zou stappen in plaats van naar de zoon van degene die verantwoordelijk was voor de documenten. U kan ook niet verklaren waarom u de documenten niet bent gaan opzoeken. Deze documenten zouden u immers kunnen vrijstellen van de vermeende vervolging van M.(...) zijn mannen.** U verklaarde "als ik had geweten waar de documenten waren dan hadden we ze gegeven" (CGVS p. 12). Bovendien herhaalde u tot drie keer toe uw vermoeden dat de documenten op de rechtbank zouden liggen (CGVS p. 12, 15 en 26). Nochtans doet u of uw familie geen enkele moeite om deze documenten van de rechtbank te recupereren (CGVS p. 27). **Dit is weinig geloofwaardig aangezien deze documenten u kunnen redden van hetzelfde lot als uw vader.** Het feit dat u niet weet welke rechtbank precies (CGVS p. 31), is weinig afdoende aangezien men kan verwachten dat u enige moeite doet om de juiste rechtbank te vinden die de sleutel vormt tot uw overlevingskansen. Als excuus om niet naar de rechtbank te gaan om uw documenten te zoeken, verklaarde u ook dat uw familie niet zeker was, dat ze bang was en dat de grond na de dood van uw vader niet belangrijk meer was. **Ook dit zijn argumenten die geen steek houden.** Zelfs al is men niet zeker, als het uw leven kan redden, kan men verwachten dat u op zijn minst controleert of de documenten zich daar bevinden. Dat uw familie schrik had, tart ook alle logica aangezien u met het zoeken naar de documenten een actie zou ondernemen die de goedkeuring van uw vervolgers had gelet op het feit dat dit u in staat zou stellen precies hetgene te doen wat uw vervolgers van u wilden, namelijk dat u hen de documenten gaf (CGVS p. 21). Uw bewering dat de documenten niet meer zo belangrijk waren na de dood van uw vader is helemaal ongeloofwaardig aangezien de documenten het enige waren dat u kon redden van uw vervolging.

Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat u om een taskara zou gaan terwijl u vier maanden lang onderduikt omwille van de dreiging van M.(...) zijn manschappen (CGVS p. 20). U verklaarde vier maanden lang niet in het openbaar te hebben verschenen uit schrik voor uw vervolgers (CGVS p. 20). U wou zelfs geen foto voor uw taskara nemen in het districtshuis om het risico door M.(...) zijn mannen opgemerkt te worden te vermijden (CGVS p. 4). **Als u dergelijke schrik hebt, is het meer dan vreemd dat u überhaupt het risico neemt om een taskara op te halen. U had de taskara immers helemaal niet nodig.** Om de noodzaak van de taskara aan te tonen, verwijst u naar de smokkelaar (CGVS p. 29). Hij had u gezegd dat u die nodig had als u de grens tussen Afghanistan en Iran overstak (CGVS p. 29). Als u geconfronteerd wordt met het feit dat u uw taskara niet nodig heeft als u de grens illegaal oversteekt, antwoordt u dat u het nodig had om te bewijzen dat u Afghaan bent en geen talibanlid (CGVS p. 30). Dit zou impliceren dat iedereen die zonder taskara door de autoriteiten wordt tegengehouden meteen als talibanlid beschouwd wordt en dat taliban-leden onmogelijk een

taskara kunnen verkrijgen wat natuurlijk ook ongeloofwaardig is. **Wat het helemaal ongeloofwaardig maakt is dat - alhoewel u weet dat u het districtshoofd persoonlijk moet ontmoeten om uw taskara te bekomen (CGVS p. 4) - u toch het risico neemt om de taskara op te halen. Het districtshoofd was immers een rabiaat voorstander van Sayyaf (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Ook u wist dit (CGVS p. 14). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat u het risico zou lopen het districtshoofd onder ogen te komen enkel en alleen om een taskara te bemachtigen, die u toch geen meerwaarde oplevert in uw vlucht (zie hierboven), als u weet dat hij uw vervolgers actief ondersteunt.**

Ten slotte moet worden opgemerkt dat, alhoewel u na uw aankomst in België nog contact heeft gehad met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 7), u geen kennis heeft over de (actuele) afloop van uw problemen die de rechtstreekse aanleiding vormden tot uw vlucht uit Afghanistan.

Als u gevraagd wordt of M.(...) na uw vertrek uit Afghanistan uiteindelijk de documenten in zijn bezit heeft gekregen, antwoordt u "tot dat ik daar was had hij ze niet maar sinds ik het land verliet heb ik geen nieuws" (CGVS p. 27). **Blijkbaar communiceert u niet met uw familie over de problemen die ervoor gezorgd hebben dat u halsoverkop uw land hebt moeten ontvluchten.** Dit wordt bevestigd als u gevraagd wordt waarover u praat als u contact heeft met uw familie waarop u antwoordt "gewoon hoe gaat het? Hoe gaan de dingen (CGVS p. 7)?" **Nochtans mag van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

De vaststelling dat uw vader tegen zijn interesses in handelt en M.(...) u benadert om de documenten te bekomen terwijl het logischer zou zijn de vier ouderen te benaderen, samen met de vaststelling dat u een taskara zou halen bij een medestander van Sayyaf en M.(...) en het feit dat u geen kennis heeft over de verdere afloop van uw problemen, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Wat betreft uw profiel als minderjarige moet worden opgemerkt dat u wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt bij uw terugkeer naar Afghanistan. u verklaarde dat u sinds een tweetal weken geen contact meer had met uw moeder (CGVS p. 7). Uw moeder nam de telefoon niet meer op toen u haar contacteerde (CGVS p. 7). Toch blijkt ook u ervan uit te gaan dat uw moeder nog steeds in het dorp woont samen met uw vier zussen (CGVS p. 6). Daar er ook geen geloof wordt gehecht aan de problemen die de aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan, is er dan ook geen enkele aanwijzing dat uw moeder zou zijn gevlucht of verhuisd omwille van deze vermeende problemen. Ook uw oom met wie u een goed contact heeft (CGVS p. 7) en waarvan u beweerde dat hij u geholpen had in precaire omstandigheden (CGVS p. 3 en 4), woont nog in het dorp (CGVS p. 11). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar het district Paghman in de weg staat.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. Wat betreft de foto van uw overleden vader moet worden opgemerkt dat deze geen bewijswaarde heeft ten aanzien van uw vervolgingsproblemen en dan ook niet in aanmerking kan genomen worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, herhaalt verzoeker zijn asielmotieven, namelijk dat hij wordt bedreigd door M., neef van commandant Sayyaf. Hij stelt dat hij hiervan thans geen materieel bewijs kan bijbrengen maar dat hij te goeder trouw in zijn verklaringen is en enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verzoeker onderneemt een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen en stelt dat zijn verklaringen gedetailleerd zijn, blijk geven van kennis van zaken in verband met de grondproblematiek in Paghman alsook blijk geven van kennis van de voornaamste actoren in dit conflict, met name M., Sayyaf en anderen en dat zijn relaas plausibel en doorleefd is. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft gedaan naar de door hem geschetste problematiek en hij verwijst in dit verband naar arrest nr. 87 252 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 september 2012, dat een gelijkaardige problematiek betreft en waar de bestreden beslissing werd vernietigd omdat de Raad van oordeel was dat de

verklaringen van de verzoekende partij over het grondconflict met de mannen van Sayyaf voor een 15-16 jarige niet oppervlakkig en weinig doorleefd zijn en omdat in het administratief dossier geen enkele informatie aanwezig was met betrekking tot de persoon van Sayyaf en/of de daden die hij en/of zijn trawanten pleegden/plegen in Paghman en welke impact dat heeft (gehad) op de inwoners van dit district. Hij wijst erop dat de enige documentatie dewelke het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijbrengt te maken heeft met feiten die dateren van 2006, terwijl de feiten die aan de basis lagen van zijn vlucht terug gaan tot 2010-2011. Er is dus geen onderzoek gedaan naar de praktijken van M./Sayyaf in de periode na 2006, zodat dient te worden vastgesteld dat zijn verklaringen niet afdoende werden onderzocht rekening houdende met de concrete situatie in zijn district van herkomst, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – die in de eigen beleidsnota van februari 2010 erkent dat Afghaanse niet-begeleide minderjarigen tot een bijzonder kwetsbare groep behoren met een eigen risicoprofiel – rekening houdend met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen bij de beoordeling van zijn dossier, hetgeen volgens verzoeker niet gebeurd is. Hij wijst er andermaal op dat zijn verklaringen authentiek zijn en niet in tegenspraak zijn met bekende feiten, met name de wandaden van Sayyaf, M. en hun handlangers, en meent dan ook dat uit zijn relaas duidelijk zijn terechte vrees voor vervolging blijkt, waartegen hij geen bescherming kan vinden bij de Afghaanse autoriteiten zodat hij als vluchteling had dienen te worden erkend, minstens had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem subsidiaire bescherming dienen toe te kennen, aldus verzoeker.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat met betrekking tot de toestand voor de provincie Kabul er duidelijk een veiligheidsprobleem is. Volgens verzoeker is de Subject Related Briefing (SRB), op grond waarvan het Commissariaat-generaal oordeelt dat de situatie in 2011 en 2012 verbeterd is, een beperkte tijdsopname van de toestand in Kabul en is er geen enkele garantie voor zijn veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan. Nog volgens verzoeker dient de veiligheidssituatie te worden beoordeeld op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV en dit in het licht van de te verwachten evolutie. Verzoeker voegt hier aan toe dat algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten. De vijandelijkheden zullen dan volgens verzoeker nog escaleren en Kabul zal als hoofdstad van Afghanistan met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit worden. Subsidiaire bescherming weigeren op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar (2011-eerste kwartaal 2012) is onredelijk en onzorgvuldig en schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, aldus nog verzoeker.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker arrest nr. 87 252 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 september 2012.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 57/6 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de

vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de hoofdrol die zijn vader speelt bij het verdelen van de grond en bijgevolg zijn persoonlijke vrees tegenover M. en zijn mannen omwille van dit grondconflict ongeloofwaardig zijn daar (1) het vreemd is dat zijn vader, nadat hij te weten komt dat de grond waarvoor hij verantwoordelijk is frauduleus wordt doorverkocht, een gerechtelijke procedure start die hij geheim houdt aangezien hij op die manier het risico vergroot dat hij persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor de procedure door M. zijn mannen en hij bovendien zijn verwanten niet kan sussen die verwachten dat hij iets aan de frauduleuze verkoop van hun grond doet, (2) het niet helemaal duidelijk is waarom M. zijn mannen na de dood van zijn vader, die verantwoordelijk was voor de documenten en ze verborgen hield, hem zouden viseren om de verborgen documenten in handen te krijgen terwijl het logischer was geweest indien M. zijn mannen de vier ouderen hadden geraadpleegd die in het comité zaten om de gronden te verdelen en (3) hij niet kan verklaren waarom hij de documenten, die hem hadden kunnen vrijstellen van de vermeende vervolging van M. zijn mannen, niet is gaan opzoeken, (ii) het bijzonder geloofwaardig is dat hij het risico zou lopen het districtshoofd onder ogen te komen enkel en alleen om een taskara te bemachtigen, die hem toch geen meerwaarde oplevert in zijn vlucht, als hij weet dat het districtshoofd zijn vervolgers actief ondersteunt, (iii) hij geen kennis heeft over de (actuele) afloop van zijn problemen die de rechtstreekse aanleiding vormden tot zijn vlucht uit Afghanistan hoewel hij na zijn aankomst in België nog contact heeft gehad met zijn familie in Afghanistan, (iv) de door hem neergelegde documenten bovenstaande conclusie niet kunnen beïnvloeden daar de taskara enkel zijn identiteit bevestigt, welke niet betwist wordt, en de foto van zijn overleden vader geen bewijswaarde heeft ten aanzien van zijn vervolgingsproblemen en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de

overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker weliswaar een gedegen kennis bezit over grondconflicten in het district Paghman – hetgeen aantoonde dat hij indirect betrokken was bij deze problemen, hetzij als toevallige getuige omdat hij in de buurt woont en deze zaken heeft opgevangen, hetzij als familie van een gedupeerde die effectief grond afgenomen is – doch hij slaagt er niet in middels plausibele verklaringen aannemelijk te maken dat hijzelf een gegronde en persoonsgerichte vrees heeft tegenover M. en zijn manschappen omwille van een grondconflict.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Met de argumentatie dat verzoeker heeft aangegeven dat zijn vader niemand informeerde over de gerechtelijke procedure, enkel vier belangrijke mannen van de regio, dat het dus niet zo is dat zijn vader *cavalier seul* speelde, dat zijn vader ongetwijfeld zijn redenen zal gehad hebben om geen verdere richtbaarheid te geven aan de gerechtelijke procedure en hij dit ongetwijfeld besproken zal hebben gehad met het comité van ouders, blijft verzoeker immers steken in het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er evenwel nog steeds niet in slaagt een valabele verklaring te geven voor het feit dat zijn vader, door de gerechtelijke procedure niet openbaar te maken, precies het omgekeerde doet als wat hem het meeste kans op succes zou bieden. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vergrootte hij bovendien op die manier het risico dat hij door M. zijn mannen persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor de procedure en kon hij zijn verwanten niet sussen die verwachtten dat hij iets aan de frauduleuze verkoop van hun grond zou doen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers verklaringen in dit verband niet geloofwaardig kunnen worden geacht.

Ook het verweer dat M. niet wist dat de ouders mogelijks informatie hadden over de documenten en het dan ook allerminst onwaarschijnlijk is dat M. zich richt tegen de zoon van de persoon dewelke een procedure voerde om bepaalde documenten in handen te krijgen, kan de Raad niet overtuigen. Dat M. en zijn kompanen niet met zekerheid wisten dat de ouders mogelijks informatie hadden over de documenten neemt immers niet weg dat het voor hen in ieder geval duidelijk moet zijn geweest dat zij in het comité zaten om de gronden te verdelen en zij dus, in tegenstelling tot verzoeker, betrokken waren bij het herverdelingsproces van de gronden. Dat M. en zijn mannen de ouders aldus niet benaderd hebben gedurende de vier maanden na de dood van verzoekers vader tot zijn vertrek uit Afghanistan mag dan ook verbazen.

Hoe dan ook, zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering als zouden M. en zijn mannen hem na de dood van zijn vader geviseerd hebben om de originele documenten van de gronden in handen te krijgen, gaat het in tegen iedere logica dat verzoeker en zijn familie geen enkele moeite zouden hebben gedaan om deze documenten, die hem hadden kunnen vrijstellen van de vermeende vervolging van M. en zijn mannen en die hem hetzelfde lot als zijn vader hadden kunnen besparen, te recupereren van de rechtbank. Dat zijn familie bang was na de moord op zijn vader, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen aangezien zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verzoeker met het zoeken naar de documenten een actie zou ondernemen die de goedkeuring van zijn beweerde vervolgers had vermits dit hem mogelijks in staat zou stellen om precies datgene te doen wat zijn vervolgers van hem wilden, namelijk dat hij hen de documenten gaf. Dat verzoeker minderjarig is en niet geacht wordt te weten hoe hij toegang moet krijgen tot de rechtbank, belet niet dat familieleden van hem, die bovendien belanghebbenden zijn bij de verdeling van de gronden, hiertoe enig initiatief zouden nemen. Meer nog, als volwassen familieleden van verzoeker of van verzoekers vader belanghebbenden waren in deze hele zaak, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de belagers eerder de volwassen familieleden onder druk zouden zetten dan verzoeker als minderjarige die blijkbaar van niets wist. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen persoonsgerichte vervolging aantoonde.

Ter verklaring van het feit dat verzoeker het risico heeft genomen om een taskara af te halen voorafgaand aan zijn vlucht naar het buitenland, verwijst hij opnieuw naar de smokkelaar, die hem expliciet zou hebben aangeraden om een taskara mee te nemen. Verzoeker acht het ook logisch dat

een vluchteling zijn identiteitsdocument meeneemt vermits het nog altijd beter is om te worden teruggestuurd naar Afghanistan dan voor onbepaalde tijd te worden opgesloten in een land als Iran of Turkije indien men opgepakt wordt als illegaal. Met dit betoog komt verzoeker opnieuw in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij geen valabele uitleg geeft waarom hij het risico zou lopen om het districtshoofd onder ogen te komen enkel en alleen om een taskara te bemachtigen als hij weet dat het districtshoofd zijn vervolgers actief ondersteunt. Dit klemmt des te meer daar verzoeker blijkens zijn verklaringen vier maanden lang niet in het openbaar is verschenen uit schrik voor zijn vervolgers en hij zelfs geen foto wilde laten nemen voor zijn taskara in het districtshuis om het risico te vermijden dat hij door M. en zijn mannen zou worden opgemerkt (administratief dossier, stuk 4, p. 4 en p. 20).

Tot slot kan ook de uitleg dat verzoeker het over gewone dingen had wanneer hij contact had met zijn familie, dat hij niet de indruk wilde wekken dat zijn verblijf in België problematisch zou zijn en hij zijn familie niet ongerust wilde maken en dat er aldus tijdens de korte telefonische contacten niet werd gepraat over de echte achterliggende problemen, niet overtuigen. Zo kan worden aangenomen dat een minderjarige asielzoeker zijn familie niet ongerust wenst te maken, is de Raad van oordeel dat de jonge asielzoeker zijn familie wel kan uitleggen dat zijn kennis over het verloop van de zaak van groot belang voor de beoordeling van zijn relaas en dat zijn familie dat wel zal begrijpen. Verzoekers gebrek aan initiatief dienaangaande doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.3. Verzoekers verwijzing naar arrest nr. 87 252 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 september 2012, dat een gelijkaardige problematiek betreft, is niet dienstig. Daargelaten het feit dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben, kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij stelt dat in casu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft gedaan naar de door hem geschetste problematiek. Integendeel blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk erkent en bevestigt dat de door verzoeker geschetste problematiek van grondconflicten en de daden gepleegd door Sayyaf en zijn kompanen in zijn district stroken met de realiteit. Dit in tegenstelling tot het door verzoeker aangehaalde dossier, waar de Raad diende vast te stellen dat in het administratief dossier geen enkele informatie aanwezig was met betrekking tot de persoon van Sayyaf en/of de daden die hij en/of zijn trawanten pleegden/plegen in Paghman en welke impact dat heeft (gehad) op de inwoners van dit district. Zoals correct wordt aangehaald in het verzoekschrift bevat het administratief dossier in casu wél informatie in dit verband. Dat deze informatie enkel betrekking heeft op feiten die dateren van 2006 terwijl de feiten die aan de basis lagen van verzoekers vlucht dateren van 2010-2011, neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik in twijfel trekt dat deze praktijken van Sayyaf en zijn trawanten ook in de periode na 2006 nog steeds navolging kregen/krijgen. Wel wordt geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hijzelf een gegronde en persoonsgerichte vrees heeft tegenover M. en zijn manschappen omwille van een grondconflict. Er is dan ook geen reden om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing omdat geen afdoende onderzoek zou zijn verricht naar de concrete situatie in verzoekers district van herkomst.

2.4.4. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het

gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, blijkt aldus geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze blijkt uit het administratief dossier.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat in het district Paghman in de provincie Kabul, waarvan verzoeker afkomstig is, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de provincie Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan

het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in Afghanistan sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit de bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de situatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident in december 2011 na, blijkt uit deze analyse dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul en de stelling dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat met betrekking tot de toestand voor de provincie Kabul er duidelijk een veiligheidsprobleem is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot vermoedens en speculaties over wat er mogelijks in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat er actueel in de provincie Kabul een situatie van veralgemeend geweld zou bestaan. Waar verzoeker voorhoudt dat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet naar de toekomst toe moet worden beoordeeld, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel steeds moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Paghman heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Paghman subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker in fine vraagt om, ondergeschikt, de bestreden beslissing te vernietigen en vervolgens de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS